

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 czerwca 2024 r.

Pozycja 160

POSTANOWIENIE

z dnia 6 lutego 2024 r.

Sygn. akt Ts 291/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bogdan Świączkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej G.B.F. w sprawie zgodności:

art. 607a, art. 607b pkt 1 i 2, art. 607d § 1 i 2 w związku z art. 252 § 1 i art. 459 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37) „rozumiane w taki sposób, że na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje” z art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 176 ust. 1 oraz w związku z art. 5 i art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 4 października 2023 r. (data nadania) G.B.F. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący jest podejrzany o popełnienie 13 przestępstw. W toku śledztwa nie zdołano przedstawić mu zarzutów, ponieważ po ujawnieniu przestępstw w 2016 r. wyjechał z Polski i przebywa na terytorium R.M.

Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z 6 października 2022 r. (sygn. akt [...]) wydanym na wniosek prokuratora zastosował wobec skarżącego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 30 dni od daty jego zatrzymania.

W związku z powyższym postanowieniem Sąd Okręgowy w Ł. IV Wydział Karny, postanowieniem z 26 kwietnia 2023 r. (sygn. akt [...]), wydanym na wniosek Prokuratury Regionalnej w Ł., wydał w stosunku do skarżącego europejski nakaz aresztowania.

Na powyższe postanowienie obrońca skarżącego wniósł zażalenie.

Sędzia Sądu Okręgowego w Ł., działając z upoważnienia Prezesa tego sądu, zarządzeniem z 5 maja 2023 r. (sygn. akt jw.), na podstawie art. 429 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca

1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 37; dalej: k.p.k.) odmówił przyjęcia zażalenia, stwierdziwszy, że jest ono niedopuszczalne z mocy ustawy.

Postanowieniem z 5 lipca 2023 r. (sygn. akt [...]) Sąd Apelacyjny w Ł. II Wydział Karny utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego, zarządzeniem z 20 października 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 27 października 2023 r.), wezwał skarżącego do doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wszystkich załączników złożonych wraz ze skargą konstytucyjną (z wyjątkiem pełnomocnictwa), a także do udokumentowania daty doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia (wraz z czterema kopiami).

W piśmie procesowym z 3 listopada 2023 r. skarżący odniósł się do zarządzenia.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego, zarządzeniem z 7 grudnia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 18 grudnia 2023 r.), wezwał skarżącego do wskazania, które jego wolności lub prawa wyrażone w art. 78 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i w związku z art. 176 ust. 1, a także w związku z art. 5 i art. 175 ust. 1 Konstytucji, i w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze art. 607a, art. 607b pkt 1 i 2, art. 607d § 1 i 2 w związku z art. 252 § 1 w związku z art. 459 § 1 i 2 k.p.k. rozumiane w ten sposób, że „na postanowienie sądu okręgowego w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydane na podstawie art. 607a k.p.k., zażalenie nie przysługuje”. Skarżący został także zobowiązany do uzasadnienia zarzutów niezgodności kwestionowanych w skardze przepisów z wolnościami lub prawami skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na ich poparcie.

W reakcji na powyższe zarządzenie skarżący wniósł do Trybunału 21 grudnia 2023 r. (data nadania) pismo procesowe sporządzone przez pełnomocnika.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu, gdy spełnia ona wymagania przewidziane w ustawie oraz nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skarga konstytucyjna została sporządzona przez adwokata, który przedłożył stosowne pełnomocnictwo.

2.2. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Ł. II Wydział Karny z 5 lipca 2023 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden środek zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin wniesienia skargi zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, gdyż skarga została wniesiona do Trybunału 4 października 2023 r. (data nadania).

2.4. Przedmiot skargi został prawidłowo określony. Skarżący zakwestionował związkowo przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U.

z 2024 r. poz. 37; dalej: k.p.k.), które – jego zdaniem – tworzą normę prawną uniemożliwiającą poddanie kontroli postanowienia w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania, wydanego na podstawie art. 607a k.p.k.

2.5. Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie praw do: sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji); zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji); dwuinstancyjnego postępowania sądowego (art. 176 ust. 1 Konstytucji); rozpoznania sprawy w obu instancjach przez sąd polski oraz kontroli przesłanek zastosowania środka zmierzającego do pozbawienia wolności przez polski sąd (art. 175 ust. 1 w związku z art. 5 Konstytucji). Skarżący podniósł także naruszenie wolności osobistej (art. 31 ust. 3 Konstytucji).

2.6. Skarżący wskazał, w jaki sposób – jego zdaniem – zakwestionowane w skardze przepisy naruszają powyższe wolności i prawa. Zarzucił bowiem, że na podstawie ukształtowanej przez nie normy prawnej „odmówiono mu konstytucyjnego prawa do zaskarżenia orzeczeń wydanych w pierwszej instancji oraz do dwuinstancyjnego postępowania sądowego, jak również przerzucono kontrolę przesłanek wydania europejskiego nakazu aresztowania, w tym w szczególności ocenę interesu polskiego wymiaru sprawiedliwości (art. 607b zd. 1 k.p.k.) na sądy państwa obcego zwanego państwem wykonania europejskiego nakazu aresztowania, przez co naruszono zasady opisane w art. 5 i art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

3. Mając powyższe na względzie, a także w związku z tym, że ocena sformułowanych w skardze zarzutów wykracza poza zakres wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowił nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.